

29 oktober

Het begin van Halloween

29 oktober

Het begin van Halloween

L.C. de Groot

Schrijver: L.C. de Groot

Coverontwerp: L. Bender – de Groot

ISBN: 9789403805627

© L.C. de Groot 2025

© Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gedeeld of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Hady

‘Hey Dion!’ roept Luuk naar zijn vriend die het schoolplein op komt lopen. Luuk is meestal eerder dan Dion, maar hij wacht altijd even op hem. Dion is dit keer wel erg laat. Ze moeten straks nog rennen naar de klas om op tijd te komen.

‘Hoi, Luuk,’ zegt Dion en vraagt: ‘Lopen we meteen naar binnen?’

‘Ik denk zelf dat we beter een sprintje kunnen trekken. Het is nog...,’ Luuk kijkt op zijn horloge, ‘twee minuten en dan moeten we in de klas zitten.’

Dion kijkt hem verbaasd aan. ‘Hoe kan dat nou? Net was het nog kwart over acht. Wat heb ik al die tijd gedaan?’

‘Misschien loopt je klok niet goed. Zullen we maar rennen?’

Luuk en Dion sprinten naar de deur, de gang in en op weg naar het achterste lokaal van groep 8. Binnen in de school is het druk. Ouders lopen nog naar buiten nadat ze hun kinderen af hebben gezet. Luuk en Dion zigzaggen tussen de volwassenen door en beuken hier en daar tegen iemand op. Een haastig ‘sorry’ is het enige wat de ouders krijgen te horen.

Luuk is al bijna bij het lokaal als hij achter hem de stem van meester Richard hoort, de directeur van de school: ‘Luuk en Dion! Wandelen!’

Luuk houdt meteen in, maar kan niet voorkomen dat hij tegen Casey botst. Casey, die net haar jas ophangt, valt voorover tussen de jassen.

‘Sorry, Casey.’ Hij helpt haar om weer uit de jassen te komen.

‘Maakt niet uit,’ zegt Casey met een glimlach.

Luuk glimlacht terug. Gelukkig is zij niet zoals sommige andere meisjes uit zijn klas. Die zouden nu huilen of wezen klagen bij de meester.

Dan voelt Luuk een tikje op zijn schouder. Hij draait zich om en ziet meester Richard. Dion staat naast de directeur en mompelt bijna onverstaanbaar: ‘Sorry.’ Dat zal Dion wel bedoelen omdat we door hem te laat waren en moesten rennen, denkt Luuk.

Hij haalt zijn schouders op. Het maakt nu toch niet meer uit. Dan kijkt hij de directeur aan en wacht op de preek die ongetwijfeld gaat komen.

‘Dat was aardig van je, Luuk, om Casey even te helpen.’

Luuk die klaar stond om een waarschuwing te krijgen, kijkt vol ongeloof naar de directeur. Meent hij dit serieus? Maar de ogen van de directeur staan vriendelijk en er volgt verder geen waarschuwing.

‘Eh... ja. Ze is een vriend van me. En tja, dat doe je dan,’ legt Luuk hikkend uit.

‘Ja, dat snap ik. Maar zoals ik al zei, dat was erg vriendelijk van je en precies zoals we ons op school horen te gedragen.’

Luuk voelt zich helemaal blij worden van het compliment en begint te glimlachen.

Maar dan gaat de directeur verder: 'Het zou natuurlijk nooit zijn gebeurd als je niet had gerend in de school...'

Er valt een stilte. Luuks glimlach verdwijnt van zijn gezicht. Daar is dan toch de waarschuwing. Zal het hierbij blijven?

Luuk kijkt naar Dion om te zien of hij misschien weet wat er komt. Maar Dion bestudeert grondig de punten van zijn schoenen en kijkt helemaal niet naar hem.

'Dus hoe gaan we dit nu voorkomen dat dit ooit nog eens gebeurt?' vraagt de directeur streng.

'Niet meer rennen,' antwoordt Dion vlug.

Dan kijkt de directeur naar Luuk.

'Eh.. Ja, dat,' valt Luuk Dion bij.

'Wat, Luuk?'

'Nou, wat Dion zei over rennen.'

'En wat zei Dion over rennen?'

'Nou, dat we dat niet moeten doen in de school.'

'Oké, dan is het goed.' De directeur loopt een paar stappen van ze vandaan.

Luuk en Dion kijken elkaar opgelucht aan. Het blijft bij een waarschuwing! Maar dan draait de directeur zich toch nog om en kijkt hen streng aan.

'O, nog één ding, Luuk en Dion,' zegt hij. 'Dion, als je de volgende keer wat vroeger komt, dan zorg je niet alleen dat je zelf op tijd bent, maar ook je vriend.'

Dion kijkt meteen weer naar zijn schoenen.

‘En Luuk,’ de directeur kijkt Luuk rechtaan, ‘jij hoeft niet zolang te blijven wachten. Je kan beter vijf minuten voor half negen naar binnen gaan. Dan ben je zelf op tijd en kom je niet in de problemen.’

Luuk voelt nu ook de drang om zijn schoenpunten eens grondig te bekijken, maar dat mag hij nooit van zijn ouders. Hij moet volwassenen aan blijven kijken als zij praten. Hij weet niet zo goed wat hij moet zeggen dus knikt hij alleen maar.

‘Oké, prima heren. En nu naar binnen. Volgens mij wil de meester beginnen.’

Luuk en Dion hangen gauw hun jassen op en lopen het lokaal binnen. De meester is al begonnen en het wordt een moment muisstil als zij binnenkomen. Luuk ziet dat zijn meester even door het raam naar de gang kijkt. Hij hoeft niet te kijken om te weten dat de directeur daar nog staat en dat ze ongetwijfeld wat blikken uitwisselen. Hij wil snel op zijn plek gaan zitten, op de kop van een groepje van vijf. Maar zijn tafel is iets verschoven en naast die van hem staat een lege tafel. Luuk kijkt verbaasd naar de meester.

Dan ziet hij naast de meester een meisje staan. Waarschijnlijk stond ze net achter de meester, waardoor hij haar niet eerder zag. Ze heeft donkere haren die langs haar bleke gezicht vallen. Verder draagt ze een zwart T-shirt en een zwarte spijkerbroek. Blijkbaar is zwart haar lievelingskleur.

‘Jouw tafeltje is dat waar je nu voor staat, Luuk. Ga maar gauw zitten,’ zegt de meester.

Luuk gaat zonder iets te zeggen meteen zitten en kijkt naar het meisje dat vooraan bij de meester staat. Ze kijkt hem recht aan. Luuk krijgt er een beetje de rillingen van en kijkt snel naar de meester.

‘Zoals ik net al tegen de rest zei, Luuk en Dion, is dit Hady. Hady is net verhuisd en zij komt vanaf nu bij ons in de klas. Misschien dat Hady wat wil vertellen over zichzelf?’

De meester kijkt naar Hady. Luuk ziet dat Hady dat eigenlijk helemaal niet zo leuk vindt, want ze kijkt bozig naar de meester. Maar ze haalt diep adem en begint: ‘Ik ben Hady en ik ben 11 jaar. Ik woon in de Oudstraat aan de kant van het bos. Hiervoor woonden we in het noorden, maar door het werk van mijn vader moesten wij hierheen verhuizen.’

‘Heel goed, Hady. Duidelijk verhaal. Wie wil er nog wat vragen aan Hady?’

Er gaan hier en daar wat vingers omhoog. De standaardvragen komen voorbij en Hady beantwoordt ze kort. Er is geen antwoord dat Luuk onthoudt. Hij ziet alleen maar een meisje dat niet graag vooraan in de klas staat.

Na een tiental vragen geeft de meester aan dat het genoeg is en dat ze met de dag gaan beginnen. Hij wijst Hady haar plek naast Luuk aan. Ze loopt erheen en gaat zitten.

‘Hey. Ik ben Luuk,’ fluistert hij.

‘Hoi,’ fluistert Hady terug.

De meester is al begonnen met de dag te bespreken en somt de vakken op: '... en vanmiddag hebben we een leuke Halloween-knutsel.'

De klas begint meteen te kletsen over Halloween. Overal klinken woorden als 'pompoenen', 'vleermuizen' en 'skeletten'.

Luuk is enthousiast en reageert er ook op. Hij kijkt naar Hady en tikt haar aan. 'Eindelijk eens een leuke knutsel! Lekker iets engs maken!' Maar Hady reageert niet enthousiast terug. 'Vind je Halloween niet leuk?' vraagt hij verbaasd.

'O nee, ik vind de echte Halloween echt heel leuk,' antwoordt Hady. 'Maar niet het kinderfeestje dat jullie vieren.'

Luuk fronst. 'De echte Halloween? Er is toch maar één Halloween?'

Nu kijkt Hady hem verbaasd aan. 'Ken jij de echte Halloween niet? Die van 29 oktober?'

'Halloween is op 31 oktober, hoor.'

'Ja, dat kinderfeest van jullie. Maar de echte Halloween is op 29 oktober.'

Luuk wil nog doorvragen, maar de meester klapt in zijn handen en dan moeten ze stil zijn.

Als iedereen stil is, gaat de meester verder met de lessen. Maar Luuk hoort het niet. Hij kijkt vol verbazing naar Hady. Hady die dat blijkbaar doorheeft, tikt hem aan en fluistert: 'Kom vanavond even bij mij langs, dan vertel ik je het echte verhaal.'

‘Hady en Luuk! Goed om te zien dat jullie al contact maken, maar nu graag even opletten,’ zegt de meester. Hij gaat meteen verder met zijn uitleg over lange deelsommen.

Als Luuk later kort oogcontact krijgt met Hady, knikt hij alleen even als teken dat hij zal komen.

De schooldag vliegt weer voorbij. Als Luuk samen met Dion naar buiten loopt, ziet hij Hady bij het hek staan. Hij tikt Dion aan, die lekker aan het ratelen is over wat er weer in de klas is gebeurd.

‘Hé!’ zegt Dion geïrriteerd. ‘Waarom doe je dat?’

‘Ik loop even naar haar toe.’ Luuk knikt met zijn hoofd de kant van Hady op. ‘Loop even mee.’

Dion loopt achter hem aan. Luuk, die zich nog goed de uitnodiging herinnert, wil graag weten of dat nog doorgaat en vooral ook of Dion er dan ook bij mag zijn. Om alleen bij Hady te zijn lijkt hem niet het leukste idee. Maar dat verhaal over de echte Halloween... Wat zal dat zijn?

Voordat ze bij Hady zijn, vraagt Luuk aan Dion: ‘Di, kan jij vanavond afspreken?’

‘Eh ja, volgens mij wel. Hoezo?’

‘Mooi.’ En zonder antwoord te geven op de vraag van Dion loopt Luuk verder naar Hady.

‘Hoi!’ roept Luuk als hij dichterbij komt.

‘Hoi!’ roept Dion er meteen achteraan.

Hady kijkt van Luuk naar Dion en antwoordt rustig: ‘Hoi.’

‘Wat ik nog wilde vragen,’ begint Luuk maar meteen, ‘over wat je vanochtend zei. Dat echte Halloween. Vind je het goed als bijvoorbeeld Dion er ook bij is vanavond?’ Hij draait zich om naar Dion en wijst even naar hem. Dion, die hier niets van wist, kijkt hem geschrokken aan.

Maar voordat Hady of Dion iets kunnen zeggen, springt Casey op Luuks rug. Hij valt bijna om door het onverwachte gewicht, maar kan nog net blijven staan. Lachend laat Casey zich van zijn rug glijden.

‘Wat gaan we doen vanavond?’ vraagt Casey, terwijl ze blij naar de groep kijkt. Wanneer niemand snel genoeg reageert, gaat ze verder: ‘Ik hoorde dat je Dion ook uitnodigde voor vanavond. Nou, ik heb ook niks te doen. Dus wat gaan we doen?’

Hady is de eerste die reageert: ‘Luuk wil graag het echte verhaal van Halloween horen en ik kan dat jullie vertellen. Je mag erbij zijn.’

‘Leuk!’ zegt Casey enthousiast.

‘Ja, dat lijkt me ook leuk! Maar wacht... welk echte verhaal van Halloween?’ Dion is meteen geïnteresseerd. Hij kijkt met een brede glimlach naar Hady. Luuk kijkt verbaasd naar zijn vriend; hij heeft hem zelden zo enthousiast gezien.

‘Het verhaal van 29 oktober,’ verduidelijkt Hady.

‘Dat is morgen. Ga je iets vertellen over morgen?’ vraagt Dion een beetje spottend.

‘Dit is het verhaal van vóórdat Halloween een kinderfeest werd. Oftewel, het échte Halloween,’ antwoordt Hady rustig.

Luuk is opgelucht dat hij er niet alleen heen hoeft en is blij dat Casey en Dion meegaan. Dan ziet hij Jason aankomen.

‘Hey jongens! Gaan we straks nog iets doen?’ Jason is de sportiefste van de groep. Hij is een keer blijven zitten in groep 5 en zit daardoor een klas lager, maar is nog steeds goede vrienden met Luuk, Dion en Casey.

‘O, hoi. Ik ben Jason,’ zegt hij tegen Hady als hij haar ziet staan.

‘Hoi. Ik ben Hady.’

‘We gaan het echte verhaal van Halloween horen! Vanavond!’ roept Dion enthousiast naar Jason.

‘Rustig, Dion,’ zegt Luuk, die de reactie van zijn vriend niet had verwacht. Hij kijkt naar Jason en legt het kort en rustig uit: ‘Hady zegt dat zij het echte verhaal van Halloween kent en het vanavond bij haar thuis wil vertellen.’ Luuk ziet hoe Dion met een blij gezicht knikt. Jason kijkt met grote ogen afwisselend naar Dion, Hady en Luuk. Het is duidelijk dat hij dit niet had verwacht.

‘Je mag ook komen, hoor,’ zegt Hady heel rustig, alsof die enthousiaste reactie van Dion er niet is geweest. ‘Vanavond half zeven bij mij thuis. Oudstraat 3. Ik moet nu gaan.’

Ze kijkt even de kring rond, maar het langst kijkt ze Luuk aan. Dan draait ze zich om en loopt weg. Luuk vraagt zich af of ze het echt niet erg vindt dat er nu niet één maar vier mensen komen, of dat ze met die blik eigenlijk wilde zeggen dat ze hem